

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 8. juli 2021 — BB mod Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministerija (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas — Litauen)

(Sag C-166/20) ⁽¹⁾

[Præjudiciel forelæggelse – anerkendelse af erhvervmæssige kvalifikationer – direktiv 2005/36/EF – artikel 1 og artikel 10, litra b) – erhvervmæssige kvalifikationer opnået i flere medlemsstater – betingelser for opnåelse – manglende uddannelsesbevis – artikel 45 TEUF og 49 TEUF – arbejdstagere – etableringsfrihed]

(2021/C 338/08)

Processprog: litauisk

Den forelæggende ret

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Parter i hovedsagen

Sagsøger: BB

Sagsøgt: Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministerija

Konklusion

- 1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervmæssige kvalifikationer, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/55/EU af 20. november 2013, herunder navnlig artikel 1 og artikel 10, litra b), skal fortolkes således, at det ikke finder anvendelse i en situation, hvor en person, der ansøger om anerkendelse af sine erhvervmæssige kvalifikationer, ikke har erhvervet et uddannelsesbevis, som kvalificerer den pågældende til at udøve et lovreguleret erhverv i hjemlandet.
- 2) Artikel 45 TEUF og 49 TEUF skal fortolkes således, at i en situation, hvor en person ikke er i besiddelse af det uddannelsesbevis, der attesterer dennes erhvervmæssige kvalifikation som farmaceut, som omhandlet i punkt 5.6.2 i bilag V til direktiv 2005/36, som ændret ved direktiv 2013/55, men har erhvervet faglige kompetencer vedrørende dette erhverv både i hjemlandet og i værtsmedlemsstaten, har de kompetente myndigheder i værtsmedlemsstaten, når de skal behandle en ansøgning om anerkendelse af de erhvervmæssige kvalifikationer, pligt til at vurdere disse kompetencer og sammenligne dem med de kompetencer, som kræves i værtsmedlemsstaten for at få adgang til erhvervet som farmaceut. Hvis disse kompetencer svarer til de kompetencer, som kræves efter de nationale bestemmelser i værtsmedlemsstaten, har denne pligt til at anerkende dem. Hvis sammenligningen viser, at der kun er delvis overensstemmelse mellem disse kompetencer, er værtsmedlemsstaten berettiget til at kræve, at den pågældende person dokumenterer at have erhvervet de manglende kundskaber og kvalifikationer. Det tilkommer i givet fald de kompetente nationale myndigheder at vurdere, om de kundskaber, der er erhvervet i værtsmedlemsstaten, navnlig ved praktisk erfaring, er tilstrækkelige til at dokumentere, at vedkommende har de manglende kundskaber. Hvis sammenligningen viser, at der er væsentlige forskelle mellem den uddannelse, der er gennemført af ansøgeren, og den uddannelse, der kræves i værtsmedlemsstaten, kan de kompetente myndigheder fastsætte udligningsforanstaltninger for at kompensere for disse forskelle.

⁽¹⁾ EUT C 230 af 13.7.2020.